

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 3Co/125/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7822200957
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 12. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľuboš Kunay
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2025:7822200957.2

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ľuboša Kunaya a sudcov JUDr. Petra Tutka a JUDr. Jany Dudíkovej v spore žalobcu A. B. C., nar. XX.X.XXXX, bytom D. E. XXX, zastúpeného: JUDr. Juraj Ferenčík, PhD., s.r.o., Košice, Krivá 23, IČO: 51 034 336, proti žalovanému: UNIQA pojišťovna, a.s., Praha 6-Vokovice, F. XXX/XXX, G. C., IČ:492 40 480, konajúca prostredníctvom organizačnej zložky: UNIQA pojišťovna, a.s., pobočka poisťovne z iného členského štátu, Krasovského 3986/15, Bratislava, IČO: 53 812 948, zastúpenému: CLS Čavojský&Partners, s. r. o., Zochova 6-8, Bratislava, IČO: 36 854 972, o zaplatenie 42.705,- eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu 9C/18/2022-225 zo 16.9.2025 Okresného súdu Rožňava

rozhodol:

M e n í uznesenie a žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania voči žalobcovi n e p r i z n á v a.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie uznesením 9C/18/2022-147 z 15.12.2023 konanie zastavil a náhradu trov konania žalovanému zo strany žalobcu nepriznal.

2. Uviedol, že žalobca podaním zo dňa 22.9.2023 vzal žalobu v celom rozsahu späť a pri trovách konania navrhol vziať do úvahy dôvody hodné osobitného zreteľa, keď nie vlastnou vinou bol účastníkom dopravnej nehody, ktorá poznačila jeho zdravotný stav a teraz veľké prostriedky vynakladá na liečbu, čím sa jeho majetkové pomery zásadným spôsobom zhoršili. Poukázal na stanovisko žalovaného, ktorý súhlasil so späťvzatím žaloby, avšak rozporoval možné použitie § 257 CSP a mal za to, že z procesného hľadiska zastavenie konania zaviniť žalobca, ktorý nie je zbavený povinnosti uhradiť mu trovy preukázateľne vzniknuté, keď žalobca pred podaním žaloby mohol prípadný právny základ svojho nároku a jeho výšku konzultovať s odbornými lekármi ešte pred iniciovaním súdneho sporu a ďalej na podporu svojho názoru citoval z vybraných rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a Ústavného súdu Českej republiky. Citoval § 256 ods. 1 a § 257 CSP a aplikáciu ustanovenia slúžiaceho pre odstránenie neprimeranej tvrdosti odôvodnil dôvodmi hodnými osobitného zreteľa na strane žalobcu, ktorý sa nachádza v nepriaznivom zdravotnom stave a nepriaznivých finančných pomeroch a je starobným dôchodcom poberajúcim dôchodok vo výške 530,- eur mesačne.

3. Proti výroku uznesenia, ktorým mu nebola priznaná náhrada trov konania podal včas odvolanie žalovaný a navrhol ho v tejto časti zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie alebo v tejto časti uznesenie zmeniť a priznať mu náhradu trov prvoinštančného i odvolacieho konania. Nesúhlasil so záverom konajúceho súdu o ťažkom úraze žalobcu a závažnosti jeho zranení, keďže v tomto smere nebolo zo strany súdu vykonané žiadne dokazovanie a bolo vychádzané iba z tvrdení žalobcu a táto otázka zostala sporná. Neobstojí ani záver o nepriaznivých majetkových pomeroch žalobcu, keďže okrem dopytu na sociálnu poisťovňu v tomto smere nebolo vykonané žiadne dokazovanie a nebolo zisťované akým majetkom (hnuteľným, nehnuteľným, inými majetkovými hodnotami) žalobca disponuje a preto žiadne závery v tomto smere nemohli byť robené. Trval na tom, že nárok na náhradu trov

konania mu preukázateľne vznikol a bol zavinený konaním žalobcu, voči žalobe ktorého sa musel účinne brániť, nakoľko uplatňované nároky od počiatku neuznával a rozporoval a keď sa žalobca rozhodol iniciovať súdne konanie a následne svoj zámer prehodnotil platí, že procesne zaviniť zastavenie konania. Upozornil tiež, že ekonomická sila protistrany v konaní nie je dôvodom hodným osobitného zreteľa, pre ktorý by bolo možné strane náhradu trov konania nepriznať a nič mu nebránilo v záujme ochrany práv dať sa zastúpiť právnym zástupcom, k čomu citoval z vybraných nálezov Ústavného súdu SR. Bol toho názoru, že nebola preukázaná existencia akýchkoľvek výnimočných okolností pre použitie § 257 CSP a takouto okolnosťou nie je ani charakter sporu medzi poškodeným pri dopravnej nehode a povinným zmluvným poisťovateľom škodcu a na podporu svojich názorov opätovne poukazoval na špecifikované rozhodnutia Ústavného súdu Českej republiky ako aj na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

4. Krajský súd v Košiciach uznesením 3Co/4/2024-172 z 28.2.2024 zrušil uznesenie súdu prvej inštancie zo dňa 15.12.2023 vo výroku o trovách konania a v rozsahu zrušenia vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5. Vytkol súdu prvej inštancie aplikáciu § 257 CSP zohľadňujúc finančné pomery žalobcu, hoci pre takýto postup nemal zabezpečené dostatočné podklady, keďže v spise sa nachádzal iba výsledok lustrácie sociálnej poisťovne a inak majetkové, sociálne a osobné pomery žalobcu neboli verifikované.

6. Súd prvej inštancie ďalším uznesením 9Co/18/2022-225 zo 16.9.2025 (t.j. teraz preskúmaným rozhodnutím) priznal žalovanému náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100% zo strany žalobcu.

7. Zrekapituloval doterajší priebeh konania a podrobne popísal podstatný obsah vyjadrení žalobcu zo 4.4.2024 a žalovaného z 28.3.2024. Oboznámil sa s listinnými dôkazmi tvoriacimi súdny spis a zo Znaleckého posudku č. 55/2020 vyhotoveného dňa 27.7.2020 mu vyplynul rozsah zranení, ktoré utrpel žalobca v dôsledku nezavinenej dopravnej nehody a z komplexného posudku úradu práce sociálnych vecí a rodiny zo dňa 12.6.2023 mu vyplynula miera funkčnej poruchy žalobcu v rozsahu 70%, kvôli čomu sa považuje za fyzickú osobu s ťažkým zdravotným postihnutím. Z rozhodnutia sociálnej poisťovne zo dňa 7.12.2023 mal preukázaný starobný dôchodok poberaný žalobcom vo výške 550 eur mesačne. Podľa lustrácie v sociálnej poisťovni zo dňa 1.9.2025 starobný dôchodok žalobcu predstavuje 592,40 eur mesačne. Citoval § 256 ods. 1 a § 257 CSP a charakterizoval podmienky, ktoré musia byť naplnené pre použitie § 257 CSP. Bolo toho názoru, že žalobca nijako nedeklaroval svoje celkové osobné, finančné, sociálne, majetkové a bytové pomery, ani neuviedol s kým býva v spoločnej domácnosti a v akej forme a výške sa podieľa na nákladoch bývania a aké sú jeho životné náklady. Žalobca podľa neho nepreukázal, aby mu jeho sociálna situácia neumožňovala nahradiť protistrane trovy konania a nepreukázal a netvrdil, aký dopad má zhoršenie jeho zdravotného stavu na schopnosť uhradiť žalovanému trovy konania. S poukazom na priebeh konania mal za to, že žalobca si uplatňoval nárok, ktorý mu nesvedčal, čo evidentne malo vplyv na späťvzatie žaloby a procesne tak zaviniť zastavenie konania.

8. Uznesenie napadol včas podaným odvolaním žalobca, navrhol ho zmeniť a žalovanému náhradu trov konania nepriznať. Upozornil, že už v podaní zo dňa 4.4.2024 predložil dôkazy preukazujúce objektívne jeho zdravotný stav, pričom v dôsledku ťažkého úrazu pri autonehode sa stal ležiacim pacientom, o ktorého sa denne stará manželka, pričom v dôsledku nepohyblivosti sa u neho prejavili aj ďalšie zdravotné ťažkosti, kvôli ktorým sa zúčastňuje rehabilitácií pomáhajúcich udržať mu súčasný stav, resp. spomaliť celkové degradovanie. V dôsledku úrazu stratil všetky možnosti pokračovať v dovtedajšom podnikaní, musel ukončiť všetky podnikateľské aktivity a nie je schopný sa samostatne živiť a naďalej nedisponuje žiadnym majetkom. Položkovite rozpisal výdavky, ktoré mesačne vynakladá v súvislosti s nepriaznivým zdravotným stavom. Zdôraznil, že priznanie náhrady trov konania žalovanému by znamenalo zásah do jeho majetkovej sféry v tisícoch eur a predpokladanú sumu by objektívne ani nemohol uhradiť. Poukázal taktiež na vývoj sporu a postupne upresňovanú výšku žalovanej čiastky a na to, že nemal dostatok síl pokračovať v spore a prípadne v konaní vypovedať. Uviedol, že do spisu predložil dostatok listinných dôkazov preukazujúcich jeho nepriaznivú situáciu, ktoré postačovali pre aplikáciu § 257 CSP.

9. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

10. Krajský súd v Košiciach na základe podaného odvolania vec podľa ust. § 385 ods. 1 CSP prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania a preskúmal napadnuté uznesenie v medziach odvolania, t.j. v rozsahu vyplývajúcom z § 380 ods. 1, 2 CSP (vymedzenom odvolacími dôvodmi a námietkami žalobcu uvedenými v odvolaní) a § 379 CSP spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné, a preto uznesenie zmenil a žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného konania a odvolacieho konania voči žalobcovi nepriznal.

11. Súd prvej inštancie v danom prípade nevidel dôvod pre aplikáciu § 257 CSP majúcu za to, že žalobca nijako nedeclaroval svoje celkové osobné, finančné, sociálne, majetkové a bytové pomery. S týmto názorom odvolací súd nesúhlasí, keďže listinné dôkazy, čiastočne doplnené žalobcom po predchádzajúcom rozhodnutí odvolacieho súdu, v ich súhrne umožňujú dospieť skôr ku opačnému názoru o možnom použití zmierňovacieho ustanovenia § 257 CSP.

12. Podľa § 256 ods. 1 CSP ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

13. Citované zákonné ustanovenie je prejavom procesnej zodpovednosti za zavinenie zastavenia konania, pričom pojem „procesné zavinenie“ je nevyhnutné vykladať výlučne z procesného hľadiska, zohľadňujúc príčinnú súvislosť, keď najčastejšie príčinou zastavenia konania je správanie sa strany sporu a jej prejav vôle spočívajúci v späťvzátí žaloby.

14. Niet pochyb o tom, že v prejednávanej veci žalobca žalobu vzal späť podaním z 22.9.2023 (viď. č.l. 128 súdneho spisu).

15. Podľa § 257 CSP výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

16. Povinnosť priznať náhradu trov konania protistrane pri procesnom zavinení zastavenia konania žalujúcou stranou platí za predpokladu, že súd nevyužije možnosť rozhodnúť v súlade s ust. § 257 CSP (pozri uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 17. októbra 2011 sp. zn. 7Cdo/129/2011).

17. Ustanovenie § 257 CSP predstavuje odchýlku zo zásady zodpovednosti za výsledok (§ 255 CSP) a zodpovednosti za zavinenie (§ 256 ods. 1 CSP) a umožňuje výnimočne nepriznať náhradu trov konania, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa. Použitie tohto ustanovenia je odôvodnené tam, kde by strohá aplikácia ustanovenia o náhrade trov konania mohla v konkrétnych prípadoch viesť k nežiaducej tvrdosti. Existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa musí tvrdiť a preukázať strana inak povinná zaplatiť náhradu trov konania. Výnimočnosť prípadu môže spočívať jednak v okolnostiach danej veci, ale i v okolnostiach na strane strán sporu. Úvaha súdu o tom, či ide o výnimočný prípad a či sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, musí vychádzať z posúdení všetkých okolností konkrétnej veci. Obyčajnú nesolventnosť strany bez ďalšieho, pritom nemožno považovať za dostatočný dôvod k uplatneniu § 257 CSP. Pri posudzovaní výnimočnosti dôvodov hodných osobitného zreteľa, je potrebné prihliadnuť k pomerom oboch strán (pozri uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 14.9.2011 sp.zn. 4MCdo/4/2010).

18. Účelom ustanovenia § 257 CSP je umožniť súdu zmierniť dôsledky právnych noriem upravujúcich náhradu trov konania zavedením moderačného absolútného práva. Toto ustanovenie je výrazom skutočnosti, že tam, kde zákon nemôže byť natoľko kazuistický, aby postihol celú rozmanitosť života, právo sa dotvára sudcovským výkladom v medziach ustanovených všeobecnými podmienkami uvedenými v zákone, za splnenia ktorých môže dôjsť rozhodnutím súdu k inému záveru o náhrade trov konania, než by plynul z použitia všeobecných zásad náhrady trov konania. Civilný sporový poriadok vyžaduje pre realizáciu tohto sudcovského moderačného práva, aby v danom prípade išlo o výnimočné okolnosti a dôvody osobitného zreteľa.

19. Toto ustanovenie nie je možné považovať za predpis, ktorý by zakladal jeho voľnú možnosť aplikácie (v zmysle svojvôle), ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, na ktoré je potrebné pri stanovení povinnosti nahraďiť trovy konania výnimočne prihliadnuť. Ustanovenie preto nie je možné vykladať tak, že ja naň

možné prihladiť kedykoľvek bez zreteľa na základné zásady rozhodovania o trovách konania. (Pozri uznesenie Najvyššieho súdu SR z 28. januára 2010, sp. zn. 2 M Cdo 17/2009).

20. Vo vzťahu k aplikácii ust. § 257 CSP (predtým § 150 ods. 1 O.s.p.) sa právna veda zjednotila v názore „V súdnej praxi sa stretávame s rozhodnutiami, ktoré v určitom smere navigujú súdy na skúmanie dôvodov hodných osobitného zreteľa vo vzťahu k určitému druhu konania alebo k určitej procesnej situácii. Poslanie týchto rozhodnutí treba chápať tak, že upozorňujú na to, že práve v určitom konaní alebo za určitej procesnej situácie môžu nastať dôvody hodné osobitného zreteľa, a preto pri úsudkovom procese sudcu nesmie v takom konaní alebo v takej procesnej situácii chýbať skúmanie aj týchto dôvodov.“ (Mazák J., Šoltýs, L. Trovy konania v civilnom procese. Bratislava: Slovenská advokátska komora, Mimoriadne vydanie Bulletinu slovenskej advokácie, 1997, s. 96).

21. Najvyšší súd v rozhodnutí sp. zn. 6MCdo 5/2011 k novej aplikácii § 257 CSP uviedol, že „... dovolací súd poznamenáva, že v ust. § 150 ods. 1 O.s.p. je ustanovené moderačné právo súdu zmierniť dôsledky uplatnenia právnych noriem upravujúcich náhradu trov konania; dáva súdu možnosť, aby za splnenia predpokladov v tomto ustanovení uvedených nepriznal náhradu trov konania úspešnému účastníkovi konania, u ktorého sú inak splnené predpoklady pre priznanie náhrady celkom alebo sčasti. Predmetné ustanovenie umožňuje tak presadiť aplikáciu ust. § 1 O.s.p. (zabezpečiť spravodlivú ochranu práv a oprávnených záujmov účastníkov, ako aj výchovu na zachovávanie zákonov, na čestné plnenie povinností a na úctu k právam iných osôb) a doceliť tak pokiaľ možno spravodlivú ochranu práv, čo aplikácia zásady zodpovednosti za výsledok vždy neumožňuje. Musí ale ísť o výnimočný prípad (o výnimočnosť v okolnostiach danej veci, ale aj v okolnostiach na strane účastníkov, a to oboch) jeho aplikácie. Ust. § 150 ods. 1 O.s.p. neslúži k zmiernovaniu majetkových rozdielov medzi účastníkmi konania, ale k riešeniu situácie, v ktorej je nespravodlivé, aby ten, kto dôvodne bránil svoje porušené alebo ohrozené práva alebo právom chránené záujmy, získal náhradu trov, ktoré pri tomto konaní dôvodne vynaložil. Rozhodnutie súdu, podľa ktorého ten, kto v konaní napokon uspel, znášal svoje náklady, sa preto bude javiť spravodlivým predovšetkým vzhľadom na existenciu okolností súvisiacich so stavom pred začatím sporu, so správaním sa účastníkov v priebehu sporu, s okolnosťami uplatnenia nároku a pod.“

22. Jednou zo skupín prípadov, v ktorých aplikácia tohto ustanovenia prichádza do úvahy, sú prípady charakteristické sociálnym aspektom, ktorý vystupuje do popredia vtedy, keď povinná strana sporu nemôže uhradiť náhradu trov konania z dôvodov, ktoré sama nezavinila, alebo ich môže uhradiť len s veľkými ťažkosťami. V takýchto prípadoch súd zohľadňuje osobné, majetkové, zárobkové a iné pomery oboch strán, prihliada na postoj strán v konaní a prípadne iné okolnosti a môže dospieť k záveru o úplnom nepriznaní trov konania úspešnej strane alebo o nepriznaní čiastočnom, a to práve s ohľadom na intenzitu preukázaných dôvodov hodných osobitného zreteľa (pozri uznesenie Ústavného súdu SR z 8.12.2011 sp.zn. II.ÚS 563/2011-14).

23. Žalobca v priebehu konania poukazoval opakovane na svoju nepriaznivú situáciu a žiadal o použitie § 257 CSP. Podľa názoru odvolacieho súdu v danom prípade pri rozhodovaní o trovách (celého) konania je určujúci a podstatný sociálny aspekt, keďže žalobca by trovy žalovaného mohol uhradiť len s veľkými ťažkosťami a problémami, čo vyústilo do záveru o nepriznaní trov konania úspešnému žalovanému.

24. Osobné, majetkové a príjmové pomery žalobcu sú dostatočne preukázané a v spise zdokumentované, zvlášť pokiaľ ide o jeho celkovo nepriaznivý zdravotný stav.

25. Žalobca pri dopravnej nehode vo veku cca 63 rokov utrpel ťažký šok z vykrvácania (hemoragický šok) s traumatickým roztrhnutím sleziny, krvácaním do ľavého laloka pečene a žlčníka, čo vyžadovalo urgentný operačný zákrok (odstránenie sleziny, žlčníka) v rámci záchrany jeho života so zahájením masívnej dešokovej liečby. Doba jeho liečenia bola sprevádzaná pridruženými komplikáciami, ktoré ho vážne ohrozovali na živote a mohli reálne viesť k jeho úmrtiu (viď znalecký posudok č. 55/2020 na č.l. 6 a nasl. súdneho spisu). Podľa komplexného posudku vystaveného Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Košice dňa 12.6.2023 (doloženého do spisu po prvom zrušujúcom rozhodnutí odvolacieho súdu) je žalobca považovaný za fyzickú osobu s ťažkým zdravotnými postihnutím, má zníženú pohybovú schopnosť a je odkázaný na sprievodcu. Na pomoc inej osoby je odkázaný pri úkonoch sebaobsluhy, úkonoch starostlivosti o domácnosť a pri realizácii základných sociálnych aktivít, čo v posudku bolo navrhnuté kompenzovať peňažným príspevkom na kompenzáciu zvýšených výdavkov súvisiacich

s hygienou, peňažným príspevkom na opatrovanie, peňažným príspevkom na úpravu rodinného domu a príspevkom na prepravu. Podľa rozhodnutia Sociálnej poisťovne zo 7.12.2023 žalobcovi bol priznaný starobný dôchodok 550,00 eur mesačne (podľa lustrácie z 1.9.2025 592,40 eur mesačne).

26. Vyššie uvedené skutočnosti umožňujú v prejednávanej veci uprednostniť sociálne hľadisko na strane žalobcu, aj keď s vedomím, že úspešný žalovaný za iných okolností by mal mať nárok na náhradu trov, ktoré mu v konaní vznikli. Situácia žalobcu, znášajúceho nepriaznivé zdravotné následky nehody je však špecifická, znevýhodňujúca ho v bežnom prežívaní a kladúca zvýšené finančné nároky na uspokojovanie jeho základných potrieb, ktoré určite nie sú plne kompenzované starobným dôchodkom a vyplácanými sociálnymi dávkami.

27. Pri podaní žaloby sa žalobca ako právny laik musel spoliehať na právnu expertízu, podmienenú (pomerne zložitými) výpočtami bodového ohodnotenia bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia, pri porovnávaní uplatňovaného nároku s už uhradenými plneniami a tak striktné uplatňovanie zásady zodpovednosti za procesný výsledok sporu by v konkrétnej veci predstavovalo neprimeranú tvrdosť, ktorú je možné odstrániť práve prioritizáciou sociálneho aspektu v rámci konštatovania dôvodov hodných osobitného zreteľa v zmysle ust. § 257 CSP.

28. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).